

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 100.

33te Møde.

Mandagen den 18de Marts.

(Forts.)

Funder: Det er gaaet mig ligesom flere Medlemmer her i Salen, at jeg har befundet mig i nogen Forlegenhed ligeoverfor den nærværende provisoriske Lov, fordi jeg mangler Sagkundskab til de Forhold, hvorom her er Tale, og jeg kan ikke nægte, at der paa den anden Side ogsaa synes at mangle Oplysninger i Sagen. Jeg har i Særdeleshed været i Tvivl med Hensyn til Afgiften paa Maismeel, som Comiteen har foreslaaet skulde bortfalde. Man har sat denne Sag i Forbindelse med Arbejderreglementet, men det forekommer mig dog, at selv om Reglementet skulde være for knapt, vil der ikke kunne opnåes Synderligt til Fordeel for Negerne ved at ophæve Afgiften paa Maismeel; thi det, der bliver Spørgsmaal om, vil dog være en meget lille Brøk af en Cent, der er den Sum, Arbejderen derved vil kunne vinde. Jovrigt kan jeg ikke nægte, at jeg ved oftere at gjennemgaae dette Arbejderreglement ikke her kunnet skønne rettere, end at der gaaer en Aand der igjennem, som bærer Præg af Omhu for Negernes Tarv, og jeg har ikke fundet Noget deri, der paa den anden Side kunde hentyde paa, at Planternes Interesse i en utilbørlig Grad er bleven varetagen. Men foruden at, hvis virkelig Arbejdsprisen skulde være sat for lavt, der dog ikke i nogen synderlig Grad vil kunne raades Bod derpaa ved det omhandlede Endringsforslag, saa kommer endnu hertil — som allerede af et andet høitæret Medlem her i Salen er bemærket — at man ikke er vis paa, hvorledes dette Endringsforslag vil virke, eller i hvilken Retning det vil virke; hvorimod man er vis paa, at det vil virke i 2 forskjellige Retninger. Foraa vidt angaaer de Provisioner, som ifølge Arbejder-

reglementet modtages af Negerne for bestemt Betaling, er det jo dog vist, at, hvad den Deel af Negerne angaaer, som have Overenskomst om Modtagelsen af sige Provisioner, ville de ikke have nogen Fordeel ved, at Afgiften paa Maismelet bliver ophævet; thi denne Fordeel vil netop i dette Tilfælde tilfalde Planteren. Nu veed man ikke, hvor almindelige sige Overenskomster ere; den høitærede Taler, som yttrede sig herom, meente, at de ikke skulde være meget almindelige. Jeg veed ikke, om det er grundet, men det forekommer mig ikke uantageligt, at den nærværende Tilstand i dette Punkt kan have sluttet sig til den tidligere, og at altsaa sige Overenskomster kunne være almindelige; men, skulde det være Tilfældet, vil Folgen af Endringsforslaget blive, at der ikke derved vil opnåes synderlig Lettelse for Negerne, men at der derimod vil blive tildeelt Planterne en Fordeel paa Statskassens Bekostning. Jeg kan heller ikke nægte, at de Grunde, som man har anført for at ophæve Afgiften paa Maismeel, synes mig, naar de skulle tillægges den tilbørlige Gyldighed, at maatte gaae langt videre, til at ophæve Afgiften af Fødemidler i Almindelighed og navnlig af adskillige andre Fødemidler, hvorpaa der er lagt en flere Gange høiere Afgift end den for Maismeel, som kun siges at være $8\frac{1}{2}$ p. Ct., medens der er andre Artikler, hvoraf Afgiften beløber, saavidt jeg erindrer, endog over 30 p. Ct. Foraa vidt Thinget imidlertid skulde beslutte, at denne Afgift ikke skal finde Sted, skal jeg dog tillade mig at erindre om, at der herved for Finantserne vil tabes, efter hvad der nu idag er oplyst, en Indtægt af 24,000 Rbd. Det synes ikke at have været det ærede Udvalgs Mening, at denne Indtægt skulde gaae tabt for Finantserne, skøndt det ikke har gjort nogen Indstilling i saa Henseende. Men det yttres sig i sin Betænkning § 3 anden Spalte saaledes: „Hvormeget den paalagte Told af